

André Bellens likte de gesmolten kaas en tomatensaus van zijn dikke worstvingertjes. De man had zijn uiterlijk niet mee. Hij was hooguit een meter zestig en zijn korte, dikke beentjes moesten een pens dragen waar elk hangbuikzwijn met recht en reden jaloers op was. Zijn te grote hoofd was kaal met slordige plukken haar aan beide kanten. Zijn bruingebrande voorhoofd vertoonde te veel rimpels voor iemand van zijn leeftijd. Hij zag eruit als iemand die op elk moment aan een hartaanval zou kunnen bezwijken. Maar André maalde daar helemaal niet om. Hij lachte de godganse dag. Hij probeerde zoveel mogelijk uit het leven te halen. Hij had iets dat al zijn minpunten kon compenseren: hij zwom namelijk in het geld. En dat geld maakte hem wel degelijk gelukkig. Elke dinsdag bracht hij eerst een bezoekje aan Mauro's pizzeria om zijn al ronde buikje nog wat ronder te eten en daarna, eens de innerlijke mens voldoende versterkt was, ging hij een verdieping hoger de bloemetjes nog eens flink buitenzetten. De bewoonster van daarboven, Sara Jennings, was al sinds jaar en dag zijn seksuele verzetje.

‘Kan je de rekening brengen, Mauro?’

Mauro knikte en mompelde iets onverstaanbaars. Hij had geen hoge pet op van de potsierlijke, zielige figuur die André in feite was, maar hij was een trouwe klant en die waren heilig voor Mauro. Hij koesterde een klant als een dierbaar bezit. Hij was zijn armoedige jeugdijaren nog niet vergeten. Hij was opgegroeid als zoon van een arm, Italiaans mijnwerkersgezin dat hem wel strenge katholieke waarden had meegegeven. Elke dag nog dankte hij de Heer omdat die hem had toegestaan een goed draaiende pizzeria te openen. ‘Twaalf euro dertig.’

André haalde een briefje van tien en vijf uit zijn portefeuille en frommelde ze in Mauro's hand.

‘Laat de rest maar zitten,’ voegde hij er met een knipoog aan toe.

‘Dank u wel,’ antwoordde Mauro beleefd.

André was iemand die graag liet merken dat hij geld had. Hij was ook getooid met kettingen en gouden ringen, wat hem een beetje het uitzicht van een pooier gaf. Maar dat was hij niet. André had zijn fortuin gemaakt in de autobranche. Toen in 1989 de Oost-Europese markt openging, had hij massaal auto's naar daar geëxporteerd, een lucratieve bezigheid, zoals later was gebleken. André was pas vijfenveertig en al enkele jaren aan het rentenieren.

André Bellens likte de gesmolten kaas en tomatensaus van zijn dikke worstvingertjes. De man had zijn uiterlijk niet mee. Hij was hooguit een meter zestig en zijn korte, dikke beentjes moesten een pens dragen waar elk hangbuikzwijn met recht en reden jaloers op was. Zijn te grote hoofd was kaal met slordige plukken haar aan beide kanten. Zijn bruingebrande voorhoofd vertoonde te veel rimpels voor iemand van zijn leeftijd. Hij zag eruit als iemand die op elk moment aan een hartaanval zou kunnen bezwijken. Maar André maalde daar helemaal niet om. Hij lachte de godganse dag. Hij probeerde zoveel mogelijk uit het leven te halen. Hij had iets dat al zijn minpunten kon compenseren: hij zwom namelijk in het geld. En dat geld maakte hem wel degelijk gelukkig. Elke dinsdag bracht hij eerst een bezoekje aan Mauro's pizzeria om zijn al ronde buikje nog wat ronder te eten en daarna, eens de innerlijke mens voldoende versterkt was, ging hij een verdieping hoger de bloemetjes nog eens flink buitenzetten. De bewoonster van daarboven, Sara Jennings, was al sinds jaar en dag zijn seksuele verzetje.

'Kan je de rekening brengen, Mauro?'

Mauro knikte en mompelde iets onverstaanbaars. Hij had geen hoge pet op van de potsierlijke, zielige figuur die André in feite was, maar hij was een trouwe klant en die waren heilig voor Mauro. Hij koesterde een klant als een dierbaar bezit. Hij was zijn armoedige jeugdijaren nog niet vergeten. Hij was opgegroeid als zoon van een arm, Italiaans mijnwerkersgezin dat hem wel strenge katholieke waarden had meegegeven. Elke dag nog dankte hij de Heer omdat die hem had toegestaan een goed draaiende pizzeria te openen. 'Twaalf euro dertig.'

André haalde een briefje van tien en vijf uit zijn portefeuille en frommelde ze in Mauro's hand.

'Laat de rest maar zitten,' voegde hij er met een knipoog aan toe.

'Dank u wel,' antwoordde Mauro beleefd.

André was iemand die graag liet merken dat hij geld had. Hij was ook getooid met kettingen en gouden ringen, wat hem een beetje het uitzicht van een pooier gaf. Maar dat was hij niet. André had zijn fortuin gemaakt in de autobranche. Toen in 1989 de Oost-Europese markt openging, had hij massaal auto's naar daar geëxporteerd, een lucratieve bezigheid, zoals later was gebleken. André was pas vijfenvertig en al enkele jaren aan het rentenieren.

'Als ik het niet echt nodig had, zou ik het ook niet aanpakken. Hoe gaat het trouwens met papa? Heeft hij het soms nog over mij?'

Ze schudde het hoofd.

'Hij is een verbitterd man. Ik heb vaak de indruk dat wij meer naast elkaar dan bij elkaar leven. Alles gebeurt op automatische piloot.'

Sara's moeder stak een sigaret op. 'Denk je echt dat je geen ander werk zou kunnen vinden?'

'Mama...'

'Maar ik meen het echt. Dit heeft toch geen toekomst, kind. Binnenkort is het volledig gedaan. En wat ga je dan doen?' Ze liet een pauze vallen om haar dochter de gelegenheid te geven de vraag te beantwoorden, maar er kwam geen antwoord. Er was gewoon geen antwoord. 'Je kunt toch verkoopster worden of in een supermarkt gaan werken. Misschien stellen ze daar helemaal geen vragen. Of misschien raak je wel via een uitzendkantoor aan een baan. Ik wil dan weleens met je vader praten. Misschien kan ik hem wel overtuigen dat je weer bij ons komt wonen. Gezellig met z'n drietjes.'

'In dat scenario geloof ik niet. Er is te veel gebeurd, er zijn te veel woorden gevallen. Dit is geen Hollywoodfilm met een happy ending, mama.'

'Voor een tijdje moet dat toch kunnen. Tot je weer op je eigen benen kunt staan.'

'Ik geloof niet in sprookjes, mama. In het echte leven zijn er geen varkentjes met een lange snuit.'

‘Mag ik nog een indiscrete vraag stellen?’ polste Mauro.
De dikzak lachte.

‘Hoe indiscreter de vragen, hoe liever ik ze heb.’

‘Ga je nog bij Sara langs straks?’

‘Dat is mijn volgende bestemming.’

‘Wil je haar er dan eens op wijzen dat ze de achterstallige huur dringend moet betalen?’

‘Dat zal ik zeker doen,’ beantwoordde André het verzoek met een knipoog, maar er was geen enkel haar op zijn toch al kale kop dat er maar aan dacht om die boodschap over te brengen. Als hij naar Sara ging, was het om geld uit te geven, niet om andermans geldzaken met haar te bespreken. André verliet de pizzeria. Mauro staaarde hem na. Sukkelaar, dacht hij. Het feit dat hij kostbare euro’s uitgaf aan hoeren, kon er bij hem niet in. Die zedeloosheid was niet te rijmen met zijn streng-katholieke opvoeding. Als hij jaren geleden had geweten wat Sara van plan was, had hij het appartement in geen honderd jaar aan haar verhuurd. Maar hij had het niet geweten, het zag er zo’n keurig meisje uit. Schijn bedriegt soms.

Sara had zich in een sexy outfit gestoken. Ze droeg een wit met zwart corsagesetje met daarover een zwarte kimono met rode rozen, dingen die al jarenlang in haar klerenkast hingen. Geld voor vestimentaire vernieuwing was er nu eenmaal niet. En ook al droeg ze sexy lingerie, ze voelde zich allang niet sexy meer. Vorige maand was er een absoluut dieptepunt geweest. Een man die zich na een telefonische afspraak aanbood, had gewoon rechtsomkeer gemaakt met de woorden: ‘Ik kan nog beter mijn eigen vrouw gaan neuken, want die ziet er nog stukken sexier uit.’ Mannen zijn varkens en degene die ze zo dadelijk zou ontvangen, was daar een levendig bewijs van. Ze moest telkens walgen wanneer ze die dikzak van een André voor zich zag staan. En die arrogantie! Hij dacht dat alles te koop was. Haar lichaam kon hij krijgen, haar ziel nooit. Ze had poen nodig en André was haar trouwste klant. Elke dinsdag kwam hij langs en hij keek niet op een eurootje. De bel ging. Sara nam de parlofoon op.

‘Hallo.’

‘De prins op het witte paard is gearriveerd.’

Het was André. Vieze, vuile vetzak. Hoe kon iemand als André zó vol zijn van zichzelf?

‘Kom maar naar boven, mijn allerliefste schatje!’

Ik verdien een oscar, dacht ze. Even later waggelde André de kamer binnen. Hij vloog haar meteen te lijf en gaf haar een klinkende pakkerd. Hij stonk zoals gewoonlijk naar uien, paprika en tomatensaus. Walgelijk!

‘Zullen we beginnen met een glaasje champagne om lekker te ontspannen?’

‘Champie is oké!’

Elke minuut zonder seks was een gewonnen minuut. En bovendien bracht de champagne wat extra geld in het laatje. Ze begaf zich naar de koelkast. André plaatste nog vlug zijn korte, dikke vetvingertjes op haar achterste. Met een speels gebaar verwijderde ze zijn handen.

‘Stoute jongen, je moet geduldig zijn. We hebben nog alle tijd.’

De champagnekurk knalde. Sara vulde de twee glazen en zette de fles weer in de emmer. Ze bracht haar glas naar dat van hem.

‘Waarop klinken we?’

‘Op grandioze seks!’ antwoordde André.

Met wie, waar, en wanneer? dacht Sara.

‘Op grandioze seks!’ herhaalde zij.

Na een klein halfuurtje was het champagnevoorspel voorbij en begon voor Sara het zware werk. Ze moest dit afschuwelijke gedrocht laten klaarkomen. Aangezien het toch moest gebeuren, opende zijzelf de debatten. Hoe eerder ze begon, hoe eerder de nachtmerrie zou over zijn.

‘En hoe wil mijn stoere loverboy het vandaag?’

‘Ik wil vandaag nog eens een pijpbeurt zoals alleen jij die kan geven.’

Correctie! flitste het door haar gedachten. Zoals alleen ik die *wil* geven.

André vlijde zich languit neer in de fauteuil. Sara maakte zijn broek los, wat een hele opgave was want ze moest zowat dertig kilogram overtollig vet naar boven duwen om aan de knoop te kunnen. Daarna haalde ze zijn lid uit de waanzinnig grote onderbroek, haalde diep adem, sloot haar ogen en bracht het in haar mond. Ze hield wel haar hand aan dat kleine ding van hem, zodanig dat ze enkel de indruk gaf dat ze hem aan het pijpen was. In werkelijkheid rukte ze hem gewoon af. De dikkerd kreunde alsof het een lieve lust was. Toen het kreunen wat heftiger werd, trok ze haar hoofd weg en zijn warme zaad stroomde over haar hand. Met haar andere hand nam ze een Kleenex en wreef de boel droog. André hijgde na alsof hij net het wereldrecord op de marathon scherper had gesteld. Toen zijn ademhaling weer normale proporties aannam, bracht Sara het gesprek weer op gang.

‘En heeft mijn schatje ervan genoten?’

‘Het was gewoonweg zalig. Je verdient een standbeeld.’

‘Zullen we nog een flesje champagne kraken op de goede afloop?’
‘Lijkt me een prima idee.’
Sara toverde nog een fles champagne tevoorschijn. Terwijl ze die opende, bepotelde André haar. Ze duwde hem vriendelijk maar kordaat weg.
‘Zo kan ik mijn fles niet openen.’
André liet zich opnieuw in de fauteuil ploffen. Sara bood hem het champagne-glas aan.
‘Ik heb eens nagedacht,’ opende André het gesprek. ‘Wij hebben toch altijd fijne momenten samen, hè?’
‘Natuurlijk,’ loog Sara.
‘Wordt het voor jou geen tijd om aan stoppen te denken?’
‘En dan? Waarvan moet ik dan leven?’
‘Je zou bij mij kunnen wonen. Ik heb geld genoeg voor ons tweeën. We zouden zelfs kunnen trouwen en kinderen krijgen.’
Sara verslikte zich bijna in haar champagne. Dit moest een grap zijn. Zou die dikzak dat nu écht menen?
‘Ik ben daar niet de vrouw voor.’
Sara kon het best voorzichtig aanbrenghen. Ze moest helemaal niets van André hebben, ze zou hem zelfs liefst van al naar de maan lanceren, maar zonder zijn wekelijks bezoek zou ze helemaal financieel in de problemen komen. Ze zat nu al zo vaak op zwart zaad.
‘Je wordt er ook niet jonger op. Je kunt dit beroep niet eeuwig blijven uitoefenen. Wij zouden samen van onze oude dag kunnen genieten op een leeftijd dat we er nog iets aan hebben. We zouden kunnen reizen naar...’
Sara onderbrak hem.
‘André, hou op met dromen. Dat is mijn leven gewoon niet.’
Dat was een leugen. Ze droomde wel degelijk van zo’n leven. Onbezorgd in de zon liggen, lekker niks doen. Het klonk haar als muziek in de oren, maar het was gewoon de verkeerde man die het voorstel deed. Ze wilde van hem af.
‘Mag ik dan nu ontvangen? Ik ben moe, ik wil graag gaan slapen.’
André gooide ontgoocheld en met een zekere boosheid enkele briefjes van vijftig op het salontafeltje.
‘Zolang André betaalt, is André oké, hè? Jij denkt zeker dat je het zoveel beter kunt, hè? Geloof het maar niet. Hoeveel mannen kunnen respect opbrengen voor een hoer, denk je? Of geloof jij dat je ooit nog zo’n aanbod zult krijgen? Ik dacht van niet. Ben ik niet goed genoeg voor je? Is het dat?’

‘Ik heb geen zin in dit soort gesprek. Ik zou graag hebben dat je nu vertrekt.’
André was nu helemaal door het dolle heen. Hij pakte haar ruw bij haar bovenarm.
‘Ik ben de klant hier en de klant is koning. Dat betekent dat ik vertrek als ik daar zin in heb.’
‘Blijf met je poten van mijn lijf, jij dik, vet zwijn.’
Sara rukte zich los en duwde hem naar de deur. Ze was zelf verrast van de kracht die ze had. André, duidelijk geraakt door die uitval van Sara, liet het allemaal gebeuren. Sara gooide de deur achter hem dicht en begon stilletjes te huilen.

Vetkwal heeft zijn pleziertje gehad. Ik zie hem lopen met zijn lege zak en zijn lege portefeuille. En zij lacht weer, maar het is bijna haar laatste lach. Het lachen zal haar spoedig vergaan. Vanaf morgen moet vetkwal op zoek naar een nieuwe hoer, want Sara Jennings is vanaf dan verleden tijd. Passé. Uitgerangeerd. Dood...

Haar beeld wordt onverbiddelijk uit mijn geheugen gewist. Haar arrogantie zal voortaan niemand meer kwellen. Ze heeft altijd gedacht dat de nulmeridiaan door haar reet loopt en wie braaf was en centjes had, mocht van dat schouwspel meegenieten, want geld was o zo belangrijk in haar wereld. En de vernederingen kreeg je er als extraatje bij.

Maar morgen is alles over, want morgen begint het tijdperk van Quatre-mains. Morgen begint mijn taak, en die zal eruit bestaan de wereld te zuiveren van vrouwen die op het verkeerde pad zijn. Fouten worden vanaf nu cash betaald. Voortaan beslis ik wat wel en niet kan.

Op woensdag 21 september luidde een flauw najaarszonnetje de herfst in. Woensdag was de wekelijkse rustdag voor Mauro, maar een echte zelfstandige kent nooit rust. Mauro gebruikte zijn vrije dag om zijn boekhouding een beetje op orde te brengen. Het was zeker niet het favoriete onderdeel van zijn job, maar wel een noodzakelijk kwaad om een zaak succesvol te runnen. Hij bladerde door zijn map met inkomende facturen en bemerkte dat hij dringend de milieubelasting moest betalen. Hij startte zijn computer op om de overschrijving on line uit te voeren. Hij vulde 22 september in als datum van uitvoering. In zijn map vond hij nog twee andere onbetaalde facturen, maar die konden nog even wachten. Hij hield zijn geld liefst zolang mogelijk op zijn rekening.

Na zijn boekhoudkundige verplichtingen begaf hij zich met pen en papier naar de koelkast om te zien wat hij eventueel moest bijbestellen. Hij kribbelde in slordige drukletters ansjovis, parmahesp, artisjokken, olijven en champignons op zijn papiertje. Hij liep naar de telefoon in de zaak en belde de leverancier. Een vriendelijk vrouwenstemmetje rammelde een zinnetje af dat ze wellicht honderden keren per week moest zeggen.

‘Goeiemiddag. Met Mauro van Mauro’s pizzeria in Turnhout. Is het mogelijk om vandaag nog een aantal zaken te leveren?’

‘In Turnhout? Hebt u een ogenblikje, dan kijk ik even of er een leverancier in de buurt is vandaag.’

‘Prima!’

Net op dat moment liep Sara voorbij de pizzeria. Mauro hield zijn hand voor de hoorn en riep haar. Ze hoorde hem niet, of ze deed alsof ze hem niet hoorde. En hij kon niet weg met de telefoon in zijn hand.

‘Meneer?’

‘Ja, zegt u het maar.’

‘Onze leverancier kan om drie uur bij u langskomen. Past dat voor u?’

‘Drie uur is perfect.’

‘Tot uw dienst. Prettige dag nog.’

‘Dank u.’

Mauro legde de hoorn weer op het toestel en haastte zich naar buiten. Sara was al naar binnen. Hij wist nu in elk geval dat ze thuis was en hij moest toch nog anderhalf uur wachten op de leverancier. Een uitgelezen moment dus

om het over de achterstallige huur te hebben. Hij kon immers niet blijven wachten. Als ze niet wilde betalen, kon hij een andere huurder gaan zoeken, iemand die wél stipt betaalde en de buurt niet tot schande maakte. Mauro liep de trap op naar Sara's appartement. Hij klopte op de deur.

'Sara! Ik ben het, Mauro!'

Er kwam geen reactie. Onmiddellijk daarna realiseerde hij zich dat het niet verstandig was geweest om zijn naam te zeggen. Nu zou ze hem wellicht niet binnenlaten.

'Sara! Ik weet dat je thuis bent! Doe open!'

Sara hoorde hem maar al te goed, maar ze had geen zin in het gesprek dat zou volgen. Ze sloop stilletjes langs de deur naar de badkamer.

'Het wordt de hoogste tijd dat je je huur gaat betalen. Anders vlieg je eruit. Je kunt je niet eeuwig blijven verstoppen. Desnoods haal ik de politie erbij.'

Sara draaide de kraan van de douche open. Mauro zou vast het water horen lopen en haar dan verder met rust laten. Hij had met de politie gedreigd. Zouden die komen voor dergelijke futiliteiten? Vast niet. Die zouden wel andere dingen aan hun hoofd hebben.